

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 8.— Zł. Drobne za słowo 34 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszulk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tynsty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 51.

Kraków, poniedziałek 4 marca 1940 r.

Nadane a nie zamówione przez Redakcję reko- pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacone prze- syłki swobodnej. Prenumerata miesięczna 4.50 zł i odnoszeniem do Jomn 5 Zł.

Wizytacyjna podróż Generaln. Gubernatora

Ogrom prac na terenie okręgu warszawskiego.

(-) Warszawa, 2 marca. W chwili obecnej odbywa Generalny Gubernator, minister dr. Frank podróż inspekcyjną po okręgu warszawskim, aby móc się naocznie przekonać o postępie prac przy odbudowie obiektów, jak również, by móc osobiście udzielić koniecznych wskazówek.

W czasie swej podróży pracuje Gubernator Generalny w wagonie, podobnie jak wykonuje on swe normalne prace na Zamku krakowskim, bądź też w pałacu bruehłowskim w Warszawie. Dzięki więc temu jest rzeczą możliwą opracowanie przez Generalnego Gubernatora pewnych planów względnie wydawanie koniecznych poleceń, jakie mogą zająć w wyniku jego osobistych doświadczeń.

Jeśli się pomyśli o tem, jak wielki jest obciążenie, na którym musi być dokonanych wiele zmudnych wysiłków i gdzie okazują się konieczne zmiany i reorganizacja życia codziennego, dalej jeśli się uwzględni, że liczni starostowie i urzędnicy administracji, za pośrednictwem swych szefów dystryktów, przedkładają swe troski, swe projekty i roz-

strzygnięcia, to możemy sobie stworzyć obraz o wielkim zasięgu pracy, jaka spoczywa na barkach Generalnego Gubernatora jako na najwyższej w kraju instytucji.

W ten więc sposób wypełniona była podróż Gubernatora Generalnego po okręgu warszawskim, a więc z dawnej stolicy aż do granicy interesów niemiecko-sowieckich, licznymi odczytami, spostrzeżeniami i projektami nowych prac, które znajdowały szczegółowe omówienie lub decyzję w bezpośrednim zetknięciu się z danym terenem lub miejscowością.

Przy tej okazji stwierdzono, jak w hylej Polsee małą zwracano uwagę na wykorzystanie skarbow ziemi, na zwiększenie wytwórczości rolniczej i w innych dziedzinach produkcji. W tym więc kierunku idą plano-

we prace Generalnego Gubernatora i jego współpracowników.

Jeśli zatem te wszystkie projekty zostaną podjęte z całą dokładnością i następnie drobniawo wykonane, to niezawodnie wpłynę to na poprawę sytuacji i standardu życiowego pracującej ludności polskiej zarówno w miastach jak i na wsi.

Przykładowym obrazem tej pracy może być na. in. i to, że wielkie obszary na wschód od Warszawy będą zamienione na olbrzymie ogrody warzywne i sady owocowe, gdy tymczasem obecnie widzi się tylko w nielicznych rozmiarach i rozsiane w okolicznych wsiach gospodarstwa warzywne i ogrodnicze.

Podobnie jak inne, wymagają i te prace wpływu pewnego czasu zanim nie zostaną doprowadzone do stanu całkowitego rozkwitu. Ale szybkość i energia, z jaką przystąpiono do przeprowadzenia tych projektów, jest pewnikiem, że zostaną uwieńczone pełnym powodzeniem.

Z dnia na dzień

(=) Kraków, 2 marca.

„Jeniec” Churchilla. Wiadomość o dekoracji bohaterskiego komendanta niemieckiej łodzi podwodnej Schultzeza najwyższym w Niemczech orderem wojennym, a mianowicie krzyżem kawalerskim żelaznego krzyża naprowadza nas na wspomnienia o pewnej fatalnej kompromitacji, jaką sobie zgótował pierwszy lord admiralicji brytyjskiej Churchill.

Oto po zatopieniu statku „Furby” pozwolił sobie kpt.-por. Schultze na telegraficzne zawiadomienie o tym fakcie angielskiego lorda morskiego przyczem zakomunikował, że jest w możności uratowania członków załogi „Furby”. Churchill pozwolił sobie wobec Izby Gmin na śmiałe stwierdzenie, że przy okazji ratowania udało się załozce zatopionego statku opłnować niemiecką łódź podwodną i wraz z nią uprowadzić do niewoli Herberta Schultzeza oraz całą jego załogę. Już po upływie kilku dni i po szczęśliwym powrocie do portu mógł kpt.-por. Herbert Schultze rozprawić się z kłamliwymi oświadczeniami Churchilla.

W międzyczasie udało się bohaterowskiemu komendantowi łodzi podwodnej osiągnąć niebywały sukces w postaci **zapotopienia ponad 114.000 tonażu okrętowego**, co jak na „jeniec”, musi być uważane za rzecz niezwykłą. I nie można się dziwić, jeśli po tym sukcesie będą wszyscy komendanci niemieckich łodzi podwodnych oczekiwali z ust pana Churchilla wiadomości, że zostali wzięci do niewoli. Mimo jednak grozy wojny cały świat zawdzięcza panu Churchillowi, że może się pośmiać.

ustalone. Dochodzenia policyjne wykazały bowiem, że

sir Cayzer zmarł wskutek strzału w głowę.

oddanego z niewieklą stosunkowo odległości. Strzał musiał być śmiertelny i zgon nastąpił natychmiast.

Ten strzał był ostrzeżeniem dla służącego, który niezwłocznie pobiegł do pokoju swego pana. Został on zastrzelony w podobny sposób, a mianowicie przez strzał w czaszkę, poczem zwłok jego zaciągnięto w kącie pokoju. Dopiero później podłożono strzelbę obok zwłok zabitego, aby upominać o możliwość rezebrania się jakiegieś tajemniczego dramatu, jak np., że albo służący strzelił do swego pana, a następnie łufę wymierzył w własną skrón, lub też, że stało się odwrotnie. Nie stwierdzono jednak, by strzały nadsy z owej dubeltówki, leżącej przy zwłokach sir Cayzera.

Mieszkańcy Kilmurnie Castle i okolicy znają te szczegóły bardzo dokładnie. Stanowią one obecnie temat aktualnych codziennych rozmów. Nie trzeba dodawać, że oburzenie wśród mieszkańców jest wielkie. Zdaje się nie ulegać najmniejszej nawet wątpliwości, że morderstwo jest dziełem angielskiej służby wywiadowczej, mającym na celu sprzątnięcie niwygodnego posła.

Min. spraw zagran. Rzeszy przyjął Sano Macha.

(=) Berlin, 2 marca. Minister spraw zagranicznych Rzeszy przyjął we czwartek w gmachu urzędu spraw zagranicznych naczelnego dowódcę gwardji Hlinkowskiej i szefa propagandy rządu słowackiego dra Sano Macha, który na zaproszenie rządu Rzeszy przybył na kilkudniowy pobyt do stolicy Rzeszy. W czasie audiencji był obecny poseł Słowacji w Berlinie Czernak.

„Jak Izrael przygotował wojnę?”

Publiczny odczyt Farinacciego w Neapolu.

(-) Rzym, 2 marca. — Minister stanu Farinacci wygłosił we czwartek wieczorem w Neapolu publiczny odczyt pod tytułem: „Jak Izrael przygotował wojnę?”. Mówca, snany bojownik idei rasowej w ramach swoich interesujących wywodów uzasadniał i objaśniał znaczenie i konieczność wprowadzonych ostatnio w życie w Italji ustaw rasowych.

Członek angielskiej Izby Gmin zamordowany

przez agentów Intelligence Service

Powodem zbrodni niechęć do wojny z Niemcami.

(-) Amsterdam, 2 marca. — Przed kilku dniami ukazała się w dziennikach angielskich krótka notatka o morderstwie, dokonanej na osobie sir Charlesa Cayzera, członka Izby Gmin. Zwłoki jego znaleziono w Kilmurnie Castle.

Równocześnie dzienniki przyniosły informację o tem, że obok zwłok Cayzera leżały zwłoki jego służącego Benjamina Wexhama, przyczem obaj mieli przetrzecone czaszki. Przy zwłokach Cayzera leżała również nabita dubeltówka.

Krótką tą informacją wywołała w Anglii wielkie wrażenie tem bardziej, że prasa angielska zwykła czynić sensację z wszelkiego rodzaju wydarzeń w życiu rodzin szlacheckich, tem więcej zaś z powodów niewyjaśnionej i zagadkowej zbrodni na osobie członka rodu szlacheckiego. Dzienniki tym razem zrozrygnowały z sensacyjnym na ten temat doniesieniem, ograniczając się do krótkiej i lakonicznej informacji reporterskiej.

W związku z tem w Anglii

przypomniano sobie mowę,

Jaka sir Cayzer jako poseł z Chesteru w dniu 8 października ub. roku wygłosił na plenium Izby Gmin. Wówczas to oświadczył on m. m.:

„W czasie poprzedniej wojny dostaliśmy do niewoli niemieckich, służąc w szeregach armji na froncie. Jeszcze obecnie jestem oficerem rezerwy. I dzisiaj jestem gotów wykonać moją powinność, mój obowiązek tak, jak tysiąc innych. Ale wrócić chciałbym dokładnie wiedzieć, podobnie jak i oni, za co właściwie mamy się bić z prawdziwym złem muszę oświadczyć, że w niektórych sferach angielskich obecnie panuje przekonanie, że my musimy Niemcy zniszczyć i zmiatać. Uważam jednak, że w wypadku, gdyby wojna się przeciągnęła, spotka nas klęska i nędza w rozmiarach potwornych. Nie mamy przecież najmniejszych zatargów i konfliktów

z narodem niemieckim, a chcemy zburzyć rządy dyktatorskie jedynie po to, aby na ich miejsce powstały nowe. Ta wojna nie przyniesie zprawiedliwości. Zwracam się z gorącym apelem do prezydenta ministrów, aby zechciał podjąć kroki w celu stworzenia w Europie prawdziwego pokoju i aby nie zaniedbał żadnej okazji, która by mogła przyczynić do pokojowego załatwienia konfliktu. Tylko na drodze zawarcia takiego pokoju może być uratowana cywilizacja europejska”.

W kilka dni po tej odważnej mowie został sir Charles Cayzer

wydalony z szeregów armji angielskiej.

Mimo to jednak nie było można usnąć go z Izby Gmin.

Dopiero obecnie można z dziennika „Daily Express”, między wierszami, wyczytać, że zamordowanie sir Cayzera pozostaje w ścisłym związku z jego stanowiskiem politycznym jako członka Izby Gmin. Mówi się, że poseł i jego służący zostali zamordowani przez agentów tajnego wywiadu angielskiego jedynie z uwagi na ich polityczne przekonania.

Po wielu morderstwach, jakie w ostatnich czasach Intelligence Service ma na swem sumieniu, jest to jeszcze jedna zbrodnia, zbrodnia o tyle przykrejsza, że w tym wypadku chodziło o sprawy wewnętrzno-polityczne W. Brytanji.

Sam fakt jak i szczegóły morderstwa zostały w międzyczasie z całą dokładnością

Tak wygląda raj,

zachwalany przez zachodnie demokracje.

Rodzinę ewakuowanych żyją z 90 groszy zasiłku dziennie.

(-) Bruksela, 2 marca. — Paryski dziennik „Oeuvre” maluje jaskrawy obraz beznadziejnej doli, jaka przypada w udziale tysiącom kobiet i dzieci, ewakuowanych we wschodnich departamentach Francji i Paryżu do zachodnich dzielnic francuskich. Nieliczne fakty przytoczone przez dziennik francuski pozwalają poznać rozpaczną sytuację, w jakiej znalazła się olbrzymia masa ludności francuskiej na skutek wojny.

Dzienny zasiłek wypłacany osobom ewakuowanym wynosi zaledwio 7 franków, tj. 45 fenigów (90 groszy). Kobiety muszą po sześć mieszkac w maleńkich pokojach, w których niema nawet pieca do opalania.

Ale te kobiety mogą się jeszcze uważać za uprzywilejowane, ponieważ, jak „Oeuvre” pisze, liczne rodziny, posiadające dzieci muszą się gniezdzić nawet w pralniach i komórkach wiejskich gospodarstw. Nieliczko sąsiadują one z chlewami wraz z ich lokatorami.

Ponieważ zasiłki nie wystarczają na najskromniejsze utrzymanie, kobiety muszą szukać sobie jakiegokolwiek pracy. Małe miasteczka i wsi nie nastroczają jednak żadnych możliwości zarobku, tak, że biedne kobiety muszą w wielu wypadkach codziennie iść wiele kilometrów pieszo, aby za marnym zarobkiem szukać sobie jakieś skromnej pracy.

Argentyna w obronie swej nieczawisłości.

Na marginesie wyjaśnienia prezydenta Ortiza.

Na podstawie dyskusji, toczonych ostatnio w Kongresie Stanów Zjednoczonych, w których flota i lotnictwo odgrywały tak poważną rolę, można odnieść wrażenie, że problem zabezpieczenia z punktu widzenia wojskowości zależy w mniejszym lub większym, ale zawsze wyłącznym stopniu od Stanów Zjednoczonych.

Jasnym jest, że ambicja polityczna i wojskowa miarodajnych osobistości w Waszyngtonie idzie w tym kierunku bardzo daleko, tem większe jednak znaczenie posiada mowa, wygłoszona na zakończenie wielkiej rewii floty w Mar del Plata przez prezydenta Argentyny Ortiza. Z mowy tej widać jasno postanowienie uwzględnienia żądań, jakie stawiają nowe czasy także i w zakresie rozbudowy wzorowo w południowo-amerykańskich warunkach zorganizowanej floty i lotnictwa argentyńskiego.

„Flota łodzi podwodnych i innych okrętów wojennych, jak również samoloty — muszą być tak liczne i tak sprawne — mówił prezydent Ortiz, — aby mogły zagwarantować terytorjalną integralność Argentyny”. W związku z powyższymi zorganizowanie nowego porządku, który stał się aktualnym już przed stu laty, kiedy południowa Ameryka postanowiła wyzwolić się z ery kolonialnej, należało na Argentyne poproszu

obowiązek stanąć się mocarstwem.

Zapewne, przyjaźń z potężną północną Ameryką Roosevelta pociąga za sobą pewnego rodzaju oględność, tem niemniej jednak biernie oglądanie się na Stany Zjednoczone nie może być ostateczną linią postępowania państw iberowo-amerykańskich, mających zamiar zachować swoją niezależność.

Na specjalną uwagę zasługuje stwierdzenie „Pranzy”, że inne narody, wykorzystując swoje uprzywilejowane stanowisko na morzach wydają wielkie kapitały, przyczem Argentyna jest zmuszona również do zapłacenia swej daniny, ponieważ nie posiada własnej, potężnej floty.

W czasie, gdy prezydent Ortiz domaga się dla Argentyny większej floty i silnego lotnictwa dla obrony długich wybrzeży morskich i do zagwarantowania integralności kraju, to tem aktualniejszym staje się problem, jak właściwie przedstawia się sprawa obecnej siły zbrojnej Argentyny.

Według stanu z dn. 31 grudnia 1937 Argentyna posiada 12.762 milionów ludzi, — mając granicę lądową długości 9.390 km, a granicę morską długości 4.346 km. Łącznie zatem Argentyna musi bronić granic długości 13.936 km.

Marynarka argentyńska

dysonuje stosunkowo znaczną liczbą okrętów wszystkich klas, lecz okręty te w dużej mierze są przestarzałe. Dwa okręty linjowe, o pojemności 27.720 ton każdy, — pochodzą aż z r. 1911, cztery pancerniki przybrzeżne zostały wybudowane w latach 1890—1897.

Do typów nowoczesnych należą dwa krążowniki o pojemności 6.800 ton każdy, wybudowane w r. 1929. Najnowszym okrętem Argentyny jest lekki krążownik „La Argentina”, wybudowany w r. 1937, mający pojemności 6.500 ton, który równocześnie musi służyć jako okręt szkolny dla uczniów szkoły morskiej, podobnie jak jego poprzednik z roku 1890 „Presidente Sarmiento”, pojemności 2.350 ton.

Prezydent Argentyny Robert Ortiz.

Wśród ścigaczy znajduje się jeden z r. 1937, ale są i starsze z r. 1911. Klasa połowiaczy min otrzymała w latach 1936—37 kilka nowych jednostek. Natomiast słabiej reprezentowana jest flota łodzi podwodnych, z których istnieją tylko trzy pochodzące z r. 1931 i 1932, mające po 775 ton pojemności.

Marynarka wojenna dysponuje własną flotą powietrzną, która liczy 80 samolotów rozmaitych typów. Między niemi znajdują się również samoloty Junkersa. Dwa okręty mają na swych pokładach samoloty a to ciężki krążownik „Almirante Brown” i lekki krążownik „La Argentina”, które

Plac Kongresu w Buenos Aires w nocnej porze.

posiadają po dwa samoloty i odpowiednie wyrzutnie do nich uruchomienia. Flota lotnicza marynarki podzielona jest na siedm portów lotniczych.

Armja argentyńska

została zorganizowana według wzorów niemieckich. To samo dotyczy szkół piechoty, kawalerji, artylerji, łączności i lotnictwa wojskowego. Oficerowie kształceni są w akademii wojennej w ciągu trzechletniego kursu na oficerów sztabu generalnego. W kraju obowiązuje służba wojskowa, trwająca jeden rok. Najwyższe dowództwo armji spoczywa w rękach prezydenta państwa.

W czasach pokoju armja liczy 47.240 ludzi, podzielonych na sześć dywizji piechoty, trzy dywizje kawalerji i trzy górskie oddziały. Na wypadek wojny armja ta może być powiększona do pół miliona ludzi. Cały kraj dzieli się na sześć okęgów

wojskowych, których sztaby znajdują się w Buenos Aires, Campa de Mayo, Parana, Cordoba i Salta.

Flota powietrzna

podzielona jest na flotę lądową i morską. Oddział lądowy dysponuje trzema pułkami lotnictwa lądowego reprezentowane są liczy 200 oficerów i 8.000 żołnierzy. Podobnie, jak w lotnictwie morskim, tak i w lotnictwie lądowym reprezentowane są liczne typy samolotów, wśród których znajdują się także „Junkersy”.

Wojsko lądowe i marynarka posiadają oddziały obrony przeciwlotniczej. W wojsku lądowym są dwie ciężkie baterje, wzmocnione przez lekkie działa przeciwlotnicze. Flota morską dysponuje licznymi ciężkimi i średnimi baterjami. — Jako znak rozpoznawczy samoloty noszą na skrzydłach po obydwu stronach kadłuba samolotu kokarde błękitno białobłękitną.

Stada bydła są bogactwem Argentyny.

Wizyta w Berlinie sekretarza stanu Stanów Zjednocz. Sumnera Wellesa.

Konferencja z ministrem spraw zagranicznych Niemiec.

(-) Berlin, 2 marca. Podsekretarz stanu ministerstwa spraw zagranicznych St. Zjedn. A. P. Sumner Welles przybył w ub. piątek przed południem na kilkudniowy pobyt do Berlina. Ministrowi towarzyszy kierownik wydziału europejskiego amerykańskiego urzędu zagranicznego Jay Pierrepont Moffat.

W zastępstwie ministra spraw zagranicznych Niemiec v. Ribbentropa orzybyli na dworzec anhalcki celem powitania dostojnych gości, sekretarz stanu w urzędzie spr. zagr. v. Weizsäcker i szef protokołu poseł v. Dörnberg. Na dworzec przybyli również amerykański przedstawiciel dyplomatyczny w Berlinie radca ambasady Kirk wraz z

członkami ambasady amerykańskiej.

W piątek w południe podsekretarz stanu Sumner Welles został przyjęty przez min. spraw zagr. Niemiec von Ribbentropa w gmachu urzędu zagranicznego. W czasie konferencji obu ministrów był obecny przedstawiciel dyplomatyczny St. Zjednoczonych w Berlinie radca ambasady Kirk.

Także Birma żąda niepodległości.

Kłopoty angielskie rozszerzyły się na Indje zaąngęsowe.

(-) Moskwa, 2 marca. — „Prawda” w obczernym artykule omawia rezolucje zgromadzenia ustawodawczego w Birnie, domagające się natychmiastowego rozszerzenia na Birnę „zasad demokracji i praw mniejszości narodowych”, oraz uznania tego kraju niepodległym państwem.

Birma, jak stwierdza „Prawda” w komentarzu do tych rezolucyj, jest, jak wiadomo, szczególnie ważnym obiektem w zysku angielskiego imperjalizmu. Birma w zakresie wywozu ryżu stoi na pierwszym miejscu w świecie. Posiada ona bogate pokłady ołowiu i cynku, a ponadto olbrzymie zasoby drzew użytkowych różnego rodzaju.

Stosownie do angielskich planów wojennych, Birna została zmuszona do posta-

wienia do dyspozycji całego swego gospodarstwa dla celów wojny angielskiej. W dalszej perspektywie Anglja liczy oczywiście też na rezerwy „mięsa armatniego”, jakiem rozporządza Birna. W tych warunkach — pisze „Prawda” — staje się aż nadto zrozumiałe dążenie ludów, zamieszkujących Birnę do zrzućenia jarzma brytyjskiego. Tendencje do narodowego usamodzielnienia w Birnie — kończy „Prawda” — są zresztą tylko drobnym wynikiem tego olbrzymiego i powszechnego ruchu wyzwolenczego wśród ludów imperjum brytyjskiego. Ludy te pragną za wszelką cenę uwolnić się od udziału w narzuconej im wojnie i zrzucić z siebie jarzmo znieprawionego imperjum brytyjskiego.

Hołd Węgier dla regenta admirała Horthy'ego.

Uroczystość w całym kraju ku czci zastąpionej głowy państwa.

(-) Budapeszt, 2 marca. W piątek święty Węgry uroczysto 20-letni jubileusz objęcia godności regenta przez naczelnika państwa Mikołaja v. Horthy'ego.

Stolica przybrała w tym dniu odświętny wygląd. Ulice były wspaniale ozdobione sztandarami, a mosty i architektonicznie piękne punkty miasta zostały już w czwartek wieczór iluminowane.

We czwartek w późnych godzinach popołudniowych zgromadziły się najwybitniejsze osobistości świata politycznego i towarzyskiego w sali peszteńskiej Reduty na uroczystość hołdu Węgier dla regenta, której głównym punktem była mowa węgierskiego premiera hr. Pawła Teleky. Premier uczcił na wstępie historyczne zasługi naczelnika państwa wobec ojczyzny węgierskiej, poczem w pięknych słowach wyraził podziękowanie narodu dla swego regenta.

Regent Węgier adm. Mikołaj von Horthy.

W tym samym czasie liczne związki i stowarzyszenia w stolicy i na prowincji odbyły uroczyste posiedzenia. — Z okazji jubileuszu wydano powszechną amnestję dla skazanych na kary wzięcia de trzech miesięcy.

Z okazji jubileuszu regenta wiele osobistości z węgierskiego świata społecznego otrzymało odznaczenia. Większość naczelników państw zagranicznych przesyłała regentowi Horthy'emu depesze gratulacyjne. Ponadto naczelnik państwa otrzymał wiele wysokich odznaczeń zagranicznych.

Cała piątkowa prasa poranna poświęca swe łamy jubileuszowi 20-lecia regencji, głowy państwa węgierskiego.

Zastrzelenie bandyty.

Sosnowiec, 2 marca (h). — W czwartek 29 lutego podczas obławy na jedną z band włamywaczy został zastrzelony urzędnik policji, a dwaj poważnie zranieni. Jednego z włamywaczy zastrzelono na miejscu w budynku, w którym poszukiwano złoczyńców, dwaj inni zdolali zbiec. Zarządzone natychmiast odpowiednie postępowanie celem uchwycenia sprawców zbrodni.

Z DNIA.

Poco są wojny?

Chyba nie poto, aby bezrobotny generał p. Bonaparte, wykazał swe naprawdę genialne zdolności matematyczne, ani poto, aby pewien upadły reżim ukazał nam swe zgniłe nogi przy rozbijałości „pleców”, ani może poto, abyśmy jedli lichy chleb i zapijali go „herbatą” z liści poziomkowych (podobno niezła!).

A więc poco?

A może poto, aby wielu przekonało się, iż „właściwy człowiek na właściwym miejscu” to nie zawsze jest ten, który siedzi na fotelu ministra, albo chyba poto, aby na zbyt dobry i liberalni przekonali się, że co innego jest człowiek do rzezy, a co innego... ludzka pluskwa.

A może też wojny są poto, aby buława wyleciała z rąk, które ją dzierżyły, albo może i poto, aby różne świnstewka, które tacito consensu, które utrzymywały przy życiu wielu celebrujących je kuchcików — upadły.

Wojna jest jakby nagła rewizja w domu, gdzie odbywa się herbata z tańcami, — przyczem u niektórych znajdują się w kieszeniach smokinga... liżeczki, ukradzione w gościnnym domu.

I dlatego chociaż wojny są niły niepotrzebne — są jednak konieczne, bo jakże by inaczej dojść do właściwych kryterjów, że wartościowego człowieka, czy narodu, nawet kłeska nie ugnie, — a patałacha z anik „konjunktury” zdemaskuje.

Tak jest chyba i będzie do końca świata, Krakus.

